

ČCE HOŠŤÁLKOVÁ

SBOROVÝ ČASOPIS

**Otče náš...
přijď království tvé**

3
2024

Neprodejně, určeno pro vnitřní potřebu sboru ČCE Hošťálková

**ČIŇTE POKÁNÍ
NEBOŤ
SE PŘIBLÍŽILO
KRÁLOVSTVÍ
NEBESKÉ**

Jan Křtitel Mat. 3,2

Ježíš Kristus Mat. 4,17

...A VĚŘTE EVANGELIU Mar. 1,15

ÚVODEM

Tématem letošního třetího čísla našeho sborového časopisu je třetí část modlitby, kterou Pán Ježíš učil své učedníky, modlitby „Otče náš“. A pokud se tuto modlitbu nemodlíme jen formálně či ze zvyku, pak se nutně musíme ptát, co tato prosba znamená. Chceme se o to pokusit v tomto čísle časopisu. Děkujeme všem, kdo se o to pokusili ve svých příspěvcích. Uvědomujeme si, a ze svědectví Písma je to zřejmé, že toto Království nemáme ve svých rukách, že tady bylo už odedávna, jakkoliv nepochopitelně; již od stvoření, a že zřetelně přišlo ve zjevení a příchodu našeho Pána a Spasitele, Božího Syna, Ježíše Krista. Na otázku farizeů, kdy přijde království Boží, Ježíš odpovídá: „Vždyť království Boží je mezi vámi!“ To tedy znamená, že tam a tehdy, kde je přítomný Pán Ježíš Kristus, tam přichází a přišlo Boží království. Pán Ježíš dokonil dílo spásy svou obětí na kříži a ve svém zmrtvýchvstání. Odešel ke svému Otci a církev očekává jeho druhý příchod. V Apostoliku vyznáváme: ... *byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé.* Skutečnost druhého Kristova příchodu byla spojována s „koncem světa“ nebo jinak řečeno se „skonáním věků“ tak, že tento pojem

převážil a na druhý příchod Ježíše Krista se jakoby zapomělo. Ovšem „konec světa“ si můžeme způsobit sami, k tomu Krista nepotřebujeme, a to třeba svou ekologickou nezodpovědností nebo jadernou válkou. Na druhý příchod Pána Ježíše ovšem (naštěstí) vliv nemáme a ani si jej nemůžeme vypočítat, jakkoliv se o to někteří snažili, či snaží. Nepatřičným vypočítáváním druhého Kristova příchodu se však snadno dostaneme do pozice, kdy zapomeneme na to, že Boží království je také věcí dnešního dne a dnes se má v našich všedních životech projevat. Že na to nestačíme, že o to můžeme prosit, je také vyjádřeno v písni na další straně. Nicméně tuto již zmíněnou Ježíšovu odpověď farizeům na jejich otázku po příchodu nebeského království si stále připomínejme: „Vždyť království Boží je mezi vámi.“ To ovšem odmítá jistou bohorovnost, že už máme všechno zajištěné a nic se nám nemůže přihodit. Martin Luther v prvním ze svých článků přibitých v roce 1517 na dveře kostela ve Wittenbergu píše: *Když náš Pán a Mistr Ježíš Kristus řekl: „Čiňte pokání,“ chtěl, aby celý život věřícího byl pokáním.* To také čteme na titulní straně tohoto čísla. A tak ve všech těchto souvislostech chceme žít svůj dnešní život a očekávat na příchod našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

Milan Michalík

PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ

Zpěvník Svítá, číslo 280; Mt 6,10; L 4,18-19; L 17,20-21; Miloš Rejchrt

a h C D a h C

Na dně mých sil mám-li všeho dost

Přijď krá - lov - ství tvé přijď krá - lov - ství tvé

a h C D a h E

přijď království tvé Vládne-li lež

přijď krá - lov - ství tvé a - men.

Shromáždění zpívá

Přijď' království tvé
přijď' království tvé
přijď' království tvé
amen

Do pomlky lektor recituje

Na dně mých sil
mám-li všeho dost
přijď' království tvé

Vládne-li lež
vládne-li strach
v lhostejném klidu
přijď' království tvé

Chybí-li radost
chybí-li láska
v naší nedověře
přijď' království tvé

Mezi nemocné
mezi vězněné
mezi osamělé
přijď' království tvé

Do kostelů
do modliteb
do našeho zpěvu
přijď' království tvé

Do našich srdcí
do našich rukou
do našich očí
přijď' království tvé

Jan Kalvín - Přijď království Tvé!

Královstvím Božím se rozumí, že on svým svatým Duchem spravuje a řídí své lidi tak, aby tím ve všech jejich skutcích učinil patným bohatství své dobroty a milosrdenství. Dále, že zavržené, kteří ho neuznávají za Boha a Pána, a kteří se nechťejí podrobit jeho vládě, hubí a zavrhuje a ničí jejich svatokrádežnou pýchu, aby se tím projevilo, že není moci, která by se jeho moci mohla vzepřít. A poněvadž se to děje každodenně před našima očima, že jeho svaté slovo vztyčené jako žezlo i pod křížem i v pohrdání a v posměchu světa je živé, kraluje, prospívá a přináší své ovoce, lze z toho vidět, že takové království vzkvétá i na tomto světě, ačkoliv není z tohoto světa (1. Kor. 1,21; Jan 17,14; 18,36; Řím. 14,17), předně proto, že je duchovní a pozůstává z věcí duchovních a potom, že je neporušitelné a věčné (Lk. 1,33; Dan. 7,14 a 27).

A tak se modlíme, aby přišlo toto Boží království, to jest, aby si den ode dne Pán rozmnožoval nový lid věrných, kteří by všemi způsoby velebili jeho slávu, aby na ně vyléval hojnost svých darů stále štědrěji, a aby jimi v nich den ode dne víc a více žil a kraloval, až by je, s ním dokonale spojené, cele naplnil. Zároveň aby své světlo a svou pravdu oslavoval stále novými přírůstky, kterými by temnoty a lži satanovy i jeho království vymizely a byly rozptýleny, zničeny a zcela zašly. Když se však modlíme, aby království Boží přišlo, žádáme tím zároveň, aby konečně bylo dovršeno a naplněno: totiž ve zjevení jeho soudu, v kterýžto den on sám bude vyvýšen a bude všecko ve všech, když shromáždí a přijme své v slávu, avšak království satanovo bude zcela vyhlazeno a zničeno (1. Kor. 15,28).

*Jan Calvin – INSTITUTE, učení křesťanského náboženství, přeložil F. M. Dobiáš
Komenského evangelická fakulta bohoslovecká, Praha 1951*

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ VČERA, DNES A ZÍTRA

Lukáš 17,20-25

Když se ho farizeové otázali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: „Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli vypožorovat; ani se nedá říci: ‚Hle, je tu‘ nebo ‚je tam‘! Vždyť království Boží je mezi vámi!“ Svým učedníkům řekl: „Přijdou dny, kdy si budete toužebně přát, abyste spatřili aspoň jediný ze dnů Syna člověka, ale nespatříte. Řeknou vám: ‚Hle, tam je, hle, tu;‘ zůstaňte doma a nechodte za nimi. Jako když se zableskne a rázem se osvětlí všecko pod nebem z jednoho konce nebe na druhý, tak bude Syn člověka ve svém dni. Ale nejprve musí mnoho trpět a být zavržen od tohoto pokolení.“

V tomto evangeliu se farizeové ptají Ježíše, kdy přijde Boží království. Pro Židy, kteří očekávali naplnění starozákonních proroctví o Mesiáši, to byla zásadní otázka,

protože s příchodem Mesiáše mělo na světě zavládnout Boží království. Židé to však chápali podle kategorií platných ve světě. Podle nich Boží království znamenalo autoritu, vládu Boha, podřízení všech jeho božské moci, nastolení řádu podle jeho přikázání, se současným odsouzením nevěřících, tj. pohanů.

Ježíš svou odpovědí všechny tyto vize rozbíjí. Říká totiž, že Boží království není založeno na formách projevu odpovídajících lidským vztahům panujícím ve světě. Boží království není takto vnímatelné, neboť je „uprostřed vás“. V řeckém originále tohoto textu evangelista používá výrok: „**Boží království je ve vás.**“ Připomíná to slova evangelisty Jana v prologu: „**Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.**“ (nebo ‚v nás‘ - Jan 1,14)

Ježíšova slova s námi mohou pohnout až do hloubky! Boží království je uvnitř, je v nás, jelikož je to samotná osoba Ježíše Krista! Ten se stal tělem a sám sebe jakoby „nastěhoval“ do našeho nitra, do celé osoby. Kde jinde chceme toto království hledat, kam za ním chceme jít, kam ho chceme zavést, kdo nám může ukázat kde je, když sám Kristus „ve mně rozbil svůj stan“ (Jan 1,14)? Chce skrze nás zjevit vládu svého království na zemi. Jediným poznávacím znamením tohoto království je láska, kterou jsme

přijali a která pak „prochází“ naším dobrým jednáním, zjevuje světu Otcovu lásku. To je jediný způsob Boží vlády...

„S Božím královstvím je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země; ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzchází a roste, on ani neví jak.“ (Marek 4,26-27)

Rozsévát semínka: nenechat si je pro sebe, ale zasít je s přesvědčením a důvěrou. „**Ať ve dne, nebo v noci**“: **království roste tiše**, i uprostřed temnoty našich nocí. Každý den můžeme také prosit: „Přijď království tvé.“

Semeno nevyžaduje od zemědělců neustálou práci, péči o něj, ale spíše připravenost trpělivě čekat, až příroda vykoná své dílo.

Toto Slovo Života (jímž je

Ježíš) nás otevírá k důvěře v sílu lásky, která přinese ovoce ve svůj vlastní čas. Učí nás umění trpělivosti – beze strachu z výsledků – doprovázet to, co může růst samo. Nutí nás přijímat druhé bez překážek, okamžik po okamžiku, oceňovat jejich potenciál a zároveň respektovat jejich tempo „růstu“.

Ať Boží království roste a je v každém z nás, o to prosme a děkujeme Hospodinu.

Štěpán Marosz

Dopis bratrovi

Lucius Vibius Secundus svému bratru Quintovi Vibiu Crispovi
Čtvrtého dne měsíce Martia,
813 od založení Říma

Drahý Quinte,
před mým spěšným odjezdem z Říma jsi projevil přání, ať Ti napíšu, jak se mi daří v mém dobrovolném exilu. Do Kolonie Augusta Iulia Philippensis v makedonské provincii jsem dorazil už před týdnem. Zabydlel jsem se v domě po jednom setníkovi, který jsem díky Tvé štedrosti mohl koupit. Město, kterému místní říkají Filipis, není zdaleka tak velké ani výstavné jako Řím, ale je díky těžbě zlata velice bohaté. Musím poděkovat Marku Mezenti-anovi, že mi toto místo doporučil.

Už jsem se stihl seznámit se zajímavými lidmi. Jak, to ti popíšu podrobněji. Zrovna jsem se vracel z lázni, když se na tržišti splašil hrnčířův osel. Nevěřil bys, jak rychle se

dokázal rozběhnout i s plně naloženým vozem. Zamířil přímo ke skupince lidí, kteří byli tak zabráněni do rozhovoru, že si vůbec nevšimli, co se kolem nich děje. Skočil jsem po jeho uzdě a snažil se ho udržet. Podařilo se mi to v poslední chvíli. Když jsem pomalu uklidňoval splašené zvíře, přistoupila ke mně paní oděná do zdobného šatu. Představila se mi jako Lydia z Thyatir. Děkovala mi za záchranu a pozvala mě do svého domu, abych se trochu upravil. Po zápasu s oslem jsem byl pokrytý prachem, a mé nohy byly rozedřené do krve.

Jde o bohatou obchodnici s purpurovým sukнем v jejíž společnosti jsem strávil spoustu času. Ne, nezamiloval jsem se do ní, vždyť by mohla být mou matkou! Rozhovor s ní mi ale byl potěšením. Je bystrá a velice vzdělaná. Například zná Platónovy dialogy a také četla některé Aristotelovy traktáty. K tomu je její latina jistě mnohem lepší, než moje řečtina. Vyprávěl jsem jí o mém sporu s Maury a že pro mě po něm přestalo být v Římě bezpečno. Zdá se, že jí nejvíc záleží na nějakém Ježíši z Nazaretu. Vyrozuměl jsem, že jde o jakéhosi židovského kazatele, kterého před zhruba třiceti léty ukřižovali v Jeruzalémě. Není mi jasné proč mu vybrali tak hroznou smrt. Na kříži jsou přece popravováni pouze uprchlí otroci a

vzbouřenci. Také je divné, že o něm mluví jako o živém. Pozvala mě na setkání podobně smýšlejících lidí, kterému říká večerní shromáždění. Docela se těším. Rozhodl jsem se, že Ti budu své zážitky popisovat den po dni tak, jak budou přicházet. Chybíš mi a také mi chybí náš otec Lucius Junius.

Den pátý

V domě Lydie z Thyatir se schází skupinka lidí, kteří si říkají křesťané. Uctívají jednoho Boha stejně jako Židé, ale kromě něj také toho Ježíše, kterého se svým Bohem ztožňují. Čekal jsem malou společnost vzdělanců, ale shromáždění bylo kromě nich tvořeno pestrou směsicí lidí ze všech společenských vrstev. Byli zde bohatí kupci, řemeslníci, horníci, pradleny a dokonce i několik otroků. Shromáždění skončilo modlitbou, kterou zjevně všichni dobře znají. Začíná slovy „Otče náš“. Moc jejich víře nerozumím, ale tito lidé mají v sobě něco zvláštního a proto jsem se rozhodl, že budu na jejich shromáždění docházet pravidelně.

Den šestý

Dnes mi byl představen jeden z jejich učitelů, kterého si ostatní moc váží. Říkají mu Epafroditus. Zkusím Ti rozhovor s ním zprostředkovat, jak nejpřesněji to dokážu. Položil jsem mu tuto otázku: "Dnes jsem zde slyšel zvěst o Božím království.

Kde ho můžu najít?" Epafroditus se pousmál a odpověděl mi trochu záhadně: "Boží království není z tohoto světa. Je mezi námi." Nedal jsem se odbýt a zeptal jsem se znovu: „Je to nějaké místo? Někde, kde Bůh vládne přímo?“ K mému překvapení mi Epafroditus odpověděl: „Ano, jsi na správné cestě. Boží království je tam, kde vládne Bůh. Hledajících je mnoho, ale naleznou ho jenom někteří.“ Víc jsem se od něj nedozvěděl. Pořád mi v hlavě zněly první věty té modlitby, kterou už si začínám pamatovat: „Otče náš, který jsi v nebesích, posvět’ se jméno tvé. Přijď království tvé.“ Pokud je Boží království mezi námi, proč máme prosit, aby přišlo? Celá ta divná nauka mi nedává smysl.

Den sedmý, osmý a devátý

Tento zápis vlastně píšu až devátý den po mém příjezdu. Důvod hned objasním. Na shromáždění měl Epafroditus dlouhou řeč v níž se odkazoval na učení nějakého Pavla z Tarsu. Už to chápu o něco lépe. Boží království je místo, kde svrchovaně vládne Bůh. Přišlo mezi nás v Ježíši z Nazareta a skrze Duchu svatého je s námi neustále. Všichni jsme zváni k tomu, abychom přijali občanství v tomto království. Nemůžeme si ho zasloužit, jenom ho ve víře přijmout. Já římský občan, jezdec z rodu Vibů z Verelli jsem toho večera silně za-

toužil po účasti v Božím království. Pak se ale něco uvnitř ve mně vzepřelo. Co když je to všechno jenom klam, který se zmocňuje slabých myslí? Ze shromáždění jsem odešel a chvíli bloudil po městě. Zaslechl jsem hluk z nějaké krčmy a vstoupil jsem dovnitř. Doufal jsem, že sladké víno utiší mou rozbouřenou mysl.

Ráno nebo přesněji řečeno před polednem jsem se vzbudil s bolavou hlavou. Vůbec netuším, jak jsem se dostal na lože do svého domu. Moc jsem se styděl. Opít se neředitým vínem jako nedospělý mládenec. Šel jsem se projít kolem města. Po procházce a vydatném jídle se mi udělalo lépe. Následujícího dne jsem došel až k pobřeží a vykoupal se v moři. Na shromáždění křesťanů jsem raději vůbec nemyslel, ba ani na tu jejich podivnou víru.

Den desátý

Nedokážu zůstat v nečinnosti. Víím, že se do Říma teď nemohu vrátit, ale zde to také není jednoduché. Shromáždění křesťanů mě vábí, jako knot lampy nočního motýla. Tak dlouho létá kolem něj, až si spálí křídla. Myšlenky, které jsem na něm vyslechl mě přitahují, ale zároveň velice zneklidňují. Až večer jsem se odhodlal, že na shromáždění přece jen zajdu. Překvapilo mě, jak mě všichni radostně vítají a přijímají mezi sebe. Dnešní řeč jednoho ze starších byla o hříchu.

Chvíli jsem ji poslouchal, ale brzy se má mysl zatoulala k mým vlastním proviněním. Například jak jsem kdysi rozbil velice starou a vzácnou vázu z Kréty a také jak jsem za to přede všemi napráskal jednomu otcovu otrokovi. Asi se tomu pousměješ, ale moc hezké vzpomínky to nebyly. Zpozorněl jsem až tehdy, kdy přednášející začal mluvit o osvobození od hříchu. Docela křičel: „Ježíšova oběť nás osvobozuje od všelikého hříchu! Tuto záchranu si nemůžeme nijak zasloužit, jen ji přijmout!“ Po shromáždění jsem za ním zašel s otázkou: „Jak přesně lze přijmout osvobození od hříchu?“ „Na modlitbě přece,“ zněla jeho odpověď. „Když vyznáš Bohu své hříchy, On je věrný, spravedlivý. Odpustí ti tvoje hříchy a očistí tě od každé nepravosti.“ Toho večera jsem poprvé poklekl vedle svého lůžka a vysypal ze sebe všechno, na co jsem si dokázal vzpomenout. Bylo mi potom tak nějak lehčeji.

Den jedenáctý

Předchozí den mi připadal jako hezký sen. Trochu neobvyklý, ale velice příjemný. Většinu času jsem věnoval zařizování mého poněkud zanedbaného příbytku. Slouží mi jeden starý manželský pár, který tu zbyl po předchozím majiteli domu. Udržují dům, starají se o nákupy a vaření jídla. Rozhodně neuškodí, když také přiložím ruku k dílu a tro-

chu to tu zvelebím. Na večerním shromáždění opět mluvil Epafroditus a tentokrát byla jeho řeč o druhém Ježíšově příchodu. On se má brzy vrátit s mocí a slávou. Po shromáždění už jsem si byl jistý co udělám a poprosil jsem Lydii, aby zařídila vše potřebné

Den dvanáctý

Nejspíš se tomu budeš divit, drahý Quinte, ale dnes jsem se stal křesťanem. Začnu ale od vejce, tedy od začátku. Včera jsem si konečně dal dohromady spoustu souvislostí a zkusím se o ně s Tebou podělit. Boží království je místem, kde vládne Bůh. Toto místo není nějakým územím, které by mohlo být zobrazeno na mapách, ale najdeš ho především uvnitř lidských srdcí, duší a myslí. Navenek je pak Boží království viditelné především skrze své občany. Když se křesťané modlí za příchod Božího království, má to dvojí význam. Z prvé takto vyjadřujeme přání, aby byl Bůh svrchovaným Pánem v našich životech. Za druhé jde o přání brzkého druhého Ježíšova příchodu na tento svět.

Dnes večer jsem přede všemi vyznal, že věřím v Ježíše a jeho oběť na kříži. Pak jsme šli na západní kraj města. Teče tam říčka nebo spíše širší potok. Tam jsem se nechal pokřtít ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého. Do Říma se v dohledné době nevrátím. Zůstanu

zde ve Filipis ve společenství křesťanů. Začnu s chovem koní. Náš otec mě toho o nich dost naučil. Přišel čas, abych prokázal, zda jsem mu byl dobrým žákem. Možná také zahájím chov oslů, kteří jsou potřeba v místních dolech. Přál bych si, abys také Ty našel cestu k jedinému pravému Bohu a otec s matkou též. Pozdravuj je ode mě prosím.

Milost Pána Ježíše Krista
buď s vámi.

Lubomír Čevela

Boží království roste nepozorovaně

Jistě víte, co je to „efekt sněhové koule“. Tento efekt ilustruje, jak malý začátek může postupně vést k exponenciálnímu růstu a větším výsledkům, i když na začátku nemusí být viditelný žádný pokrok.

Ve zkratce jde o to, že pokud se valí malá sněhová koule z kopce, prakticky nic se neděje, ale časem se tato koule nabaluje a než dorazí dolů z kopce, je z ní velká mohutná koule, která může natropit škodu.

Když se učíme něco nového, třeba jazyk, je to nejprve, jako když zasejeme semínko. Učíme se první slova a fráze, a ačkoliv se může zdát, že to jde pomalu, jakmile získáme základy, učení se zrychluje. Každé nové slovo přispívá k tomu, že další krok je snadnější. Stejně jako když malá sněhová koule nabírá při kutálení velikost a sílu, i naše učení se stává rychlejším a efektivnějším.

V posilovně to funguje podobně. První týdny jsou těžké, svaly bolí a výsledky se zdají být nepatrné. Ale když vytrváme, náš výkon se zlepšuje, každé cvičení je snazší než to předchozí. A najednou si uvědomíme, že zvedáme těžší váhy, běháme rychleji a naše tělo se mění. Tady je znovu ten efekt sněhové koule – první výsledky jsou malé, ale když vydržíme, růst je rychlejší a viditelnější.

Když nastoupíme do nové práce, cítíme se často přehlčeni. Tolik nových věcí, tolik nových dovedností, které musíme zvládnout. Ale stejně jako semínko skryté v zemi, roste i naše schopnost řešit problémy a vykonávat úkoly, které nám

byly svěřeny. A jednoho dne, aniž bychom si to uvědomili, se všechno to učení začne vyplácet – pracujeme rychleji, efektivněji a s větší jistotou.

Boží království funguje stejně. Pokud se pro Boha rozhodneme a začneme žít podle něho, neuvidíme zpočátku žádné velké změny, ale když jsme věrní a vytrvalí, Boží dílo v nás roste, až jednoho dne přinese obrovské ovoce.

Pán Ježíš často přirovnával Boží království k semínku, které roste nepozorovaně. V Matoušovi 13,31-32 říká: „Království nebeské je jako hořčičné zrno, které člověk zasal na svém poli; je sice menší než všechna semena, ale když vyrostе, je větší než ostatní byliny a je z něho strom, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.“ Stejně tak i Boží království – začíná maličké, ale roste a časem přinese obrovské plody.

Tento růst ale není zadarmo. Pán Ježíš nás učí, že Boží království něco stojí – vyžaduje naši úplnou oddanost a rozhodnutí. V Matouši 13,44-46 čteme podobenství o ukrytém pokladu a drahocenné perle: „Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z radosti nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole. Anebo je království nebeské, jako když obchodník, který kupuje krásné perly, objeví jednu drahocennou

perlu; jde, prodá všechno, co má, a koupí ji.“

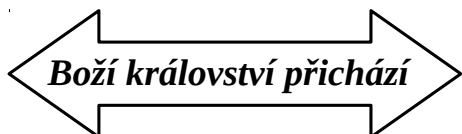
Co to znamená pro nás? Boží království má nesmírnou hodnotu, která převyšuje všechno ostatní. Kdo ho chce získat, musí být připraven obětovat vše, co má – své pohodlí, své staré způsoby života, své vlastní plány. Je to rozhodnutí, které vyžaduje všechnu naši energii a věrnost. Nelze ho získat jen napůl nebo bez toho, abychom byli ochotni se do něj plně vložit.

Boží království není levné, ale jeho hodnota je nesrovnatelná. Když do něj investujeme vše, co máme, výsledkem je věčný život, Boží blízkost a skutečný pokoj.

Je důležité si uvědomit, že i my můžeme být součástí tohoto procesu. Každý náš dobrý čin, každá modlitba, každé slovo lásky a podpory jsou jako ta malá semínka nebo kousky sněhu, které přispívají k růstu Božího království. A právě proto je důležité nevzdávat se, i když se výsledky zdají být neviditelné. Boží království funguje jako ten efekt sněhové koule – nepozorovaně, ale neúprosně roste, až nakonec přinese obrovské požehnání.

Pavel Kovář

Do našeho života přichází řada věcí. Některé jsou očekávané, jiné neočekávané. O jedné takové události, která bude mít dopad na život každého člověka mluví Ježíš, když popisuje, jak to bude ve dnech, kdy přijde znovu na zem.

V Matoušově evangeliu říká: „**O onom dni a hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn; jenom Otec sám. Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noeho: Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noe vešel do korábu, a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny – takový bude i příchod Syna člověka. Tehdy budou dva na poli, jeden bude přijat a druhý zanechán. Dvě budou mlít obilí, jedna bude přijata a druhá zanechána.**

Bděte tedy, protože nevíte, v který den váš Pán přijde. Uvažte přece: Kdyby hospodář věděl, v

kteřou noční dobu přijde zloděj, bděl by a zabránil by mu vloupat se do domu. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete. (Mat. 24,36-44)

Pokud si na internetu zadáte do vyhledávače heslo „předpovědi konce světa“, nabídne se vám celá řada článků na toto téma. Asi nejznámější datum, kdy měl nastat konec světa bylo 21. prosince 2012, kdy měl končit mayský kalendář.

Z toho, že neexistoval pro další roky mělo tedy vyplývat, že by byl zbytečný, protože svět jak ho známe skončí svoji existenci. Podobných předpovědí, že svět skončí je celá řada. Ale zatím se žádná předpověď nenaplnila.

Jak se tedy vyrovnat s tím, že Ježíš říká že Syn člověka přijde? Můžeme nad tím jednoduše mávnout rukou s tím, že podobných předpovědí byla celá řada a žádná se nenaplnila? Jsem přesvědčený, že takto si to zjednodušovat nemůžeme. V Bibli totiž najdeme celou řadu proroctví o příchodu Mesiáše. Zahrnují předpovědi o jeho původu, narození i způsobu jeho smrti. A víme, že se naplnila v Ježíši Kristu, byť byla vyřčena stovky let před jeho narozením. A podobně Bible předpovídá druhý příchod Ježíše Krista. Jestliže se tedy naplnila proroctví spojená s příchodem Mesiáše,

musíme brát vážně i texty, které nás nabádají, abychom počítali s tím, že Ježíš Kristus přijde znovu. Tentokrát už ne jako služebník, ale jako Pán, před kterým poklekne každé koleno.

Měli bychom tedy zkoumat známky, které napovídají, zda je druhý příchod Ježíše Krista a jeho království blízko? Nějací studenti teologie se ptali svého učitele, jaký je jeho postoj k druhému příchodu Ježíše Krista. Odpověděl jim, že ho Bůh dal do přípravného výboru a ne programového výboru. Na jejich neschápané odpovědi jim vysvětlil, co tím měl na mysli. Svůj úkol viděl v tom, aby pomohl lidem připravit se na druhý příchod a nezjišťovat, kdy to bude. Myslím, že klepl hřebíček na hlavičku.

Ježíš nám říká, abychom byli bdělí. Nemáme se nechat ukolébát tím, že se zdánlivě nic neděje. Být ve střehu, říká jiný překlad. Ježíš to ilustruje na příběhu, kdy se do domu vloupal zloděj, který chce ukrást majetek majitele domu.

Pokud bychom věděli, že hrozí, že se k nám domů vypraví zloděj, snažili bychom se svůj majetek a rodinu ochránit. Určitě bychom udělali minimálně tři věci:

- Zamkli bychom důkladně všechny dveře a zavřeli okna.
- Sledovali bychom podez-

řelé chování kolemjdoucích.

- ***Poslouchali bychom neobvyklé zvuky.***

Dalo by se z toho usoudit, jak by měl jednat křesťan, který je bdělý? Napadá mě toto:

- Zamyká dveře a zavírá okna, aby byl ochráněn před útoky zlého.
- Hledá Boží způsob jednání pro svůj život.
- ***Naslouchá Duchu svatému, který odhaluje pravdu.***

Máme být tedy bdělí a připravení na příchod Ježíše Krista. Podobenství o deseti družičkách nás varuje před tím, abychom nezapomněli na to být připravení, na chvíli kdy přijde ženich a měli dost oleje.

Ale Boží království přichází ještě jiným způsobem. Ježíš učil svoje učedníky, aby se modlili „přijď království Tvé“ (Mat. 6,10). Království Boží může být přítomno již v tomto světě. Království Boží přichází tehdy, když člověk přijímá Ježíše Krista jako svého Spasitele. Když je tak dotčen Duchem svatým, že nemůže jinak než následovat Ježíše Krista jako svého Pána. Když je Ježíš pro mě vzorem, podle jehož příkladu chci jednat. Tehdy je království Boží přítomné v mém nitru a projevuje se v mém jednání - vůči mému okolí a druhým lidem. Tam kde je přítomné Boží království se mění lidské životy.

*A tak se s učedníky modleme
„přijď království tvé“, jak to
současné, tak to, které nastane s
příchodem Ježíše Krista.*

Zdeněk Žamboch

Velký všeobecný soud světa

Mat. 25,31-46

*Fritz Rienecker
Evangelium Matouše
Wuppertaler Studienbibel
Berlin 1962*

Poslední Ježíšova řeč, kterou Matouš zachoval, už nepopisuje co Ježíš směřuje kruhu učedníků, nýbrž ukazuje Pána jako soudce všech národů, které jsou shromážděny se všemi anděly před jeho trůnem.

„On, který byl souzen lidmi, bude soudit lidi. Odsouzený bude soudit. Jeho soudci budou obžalovanými a

on obžalovaný, bude soudit.“

Trůn soudce je zde nazván „trůnem slávy“. (thrónos doxes autu) srov. Mat 19,28.

Je zde tedy řeč o soudném Kristově trůnu jako o trůnu slávy. Bude se jednat o soud nad všemi žijícími národy a on je bude rozdělovat, jak pastýř odděluje ovce od kozlů.

Výrazem „všechny národy“ jsou míněny všechny v tento čas žijící pohanské národy. Nemluví se zde o mrtvých. Také zde není zmiňováno, že skutky lásky byly jakkoliv činěny „v Ježíšově jménu“. A protože tito „spravedliví“, o kterých zde Ježíš mluví, své skutky lásky, které učinili, vůbec neučinili v žádném vztahu k Pánu Ježíši, lze také z tohoto uvažovat, že se zde jedná o pohanské národy. A protože těmto „spravedlivým“ je soudcem přislíbeno „království“, může nás napadnout otázka: Mohou být lidé blahoslavení jenom ze skutků? Mohou být lidé blahoslavení bez víry v Ježíše Krista, aniž by o Něm kdy něco zaslechli? Ano, je možné takovou otázku takto formulovat, že sociální činnost, přirozená obecná lidská láska, láska k bližnímu stačí k blahoslavenství?

To je skutečně ze všech nejtěžší otázka, která zde může být položena. A my nejsme schopní s konečnou platností rozluštit smysl těchto slov o soudu národů.

Naše uvažování proto mohou dát pouze předběžné odpovědi.

Hlavní myšlenka těchto Ježíšových slov o soudu národů bude pak taková, že Syn člověka každému jednotlivému odplatí podle jeho jednání a chození. To je už také pověděno v Mat. 16,27b. Tento základní soudní výrok platí jak pro Kristova následovníka, tak také pro pohana, který Písmo ještě vůbec nezná. Obě skupiny lidí budou souzeny podle jedné a téže Boží spravedlnosti. Protože Pán v tomto soudu národů mluví o všech národech, nemluví proto o víře jako takové, ne o přiznání k jeho jménu, nýbrž jen o jednání a činech lidí. A není při jakémkoliv jednání a činech lidí, které se s opravdovým a vážným úmyslem nezjišťně děje, o vyjádření nejvnitřnějšího postoje srdce?

A není docela velká, mocná milost Pána, když se dívá na tento nejvnitřnější postoj srdce a toto vidí a uznává „jako doutnající knot“? A sice tyto nejvnitřnější jiskry ryzosti a pravdy bere tak vážně, že je činí kritériem pro své rozhodnutí? Tak velká a tak hluboká a tak široká je Pánova milost, že se raduje z každého ryzího a čistého lidského činu jako takového, a sice tak velmi se raduje, že je dokonce odměňuje nebeským královstvím.

Možná reptáme jako oni mužové v podobenství „o dělnících na vini-

ci“ (Mt 20,1-16), kteří považovali za „nespravedlnost“ Pána, protože dal těm, kteří pracovali pouze jednu hodinu, stejnou mzdu, jako těm, kteří se lopotili dvanáct hodin. Možná říkáme: „Musíme v tebe věřit, musíme tě poslouchat, musíme celý svůj život se vši vážností usilovat o posvěcení, musíme za sebou nechat všechno, co by nás mohlo občerstvit světskými radostmi a pohodlím, - a ty, kteří toto nikdy nedělali, hodnotíš úplně stejně jako nás! Jenom proto, že pomohli člověku trpícímu nouzí, proto dostanou nebeské království!“ (Přece nesmíme povědět, že tito „bratři,“ které Ježíš označuje jako své bratry, by byli **jen** Ježíšovi učedníci. To by byl svévolný dodatek k Ježíšovu slovu.)

Jaká by byla Ježíšova odpověď na takové reptání a otázky? Ježíšova odpověď by pravděpodobně zněla: „*První budou poslední!*“ Komu se zdá málo sytit ty, kteří trpí nouzí, ten není hoden nebeského království. „*Proč se díváš nevraživě, že jsem tak dobrý?*“ (Mt 20,15). Tvá víra nechť se raduje z nekonečně velké milosti Páně, která nepřehlídí tu nejmenší jiskru ryzosti a pravdy a to ještě pevněji a vroucněji, a to pod zorným úhlem, že v té pravdě je skutečná svatost, která vidí tyto nejmenší znaky nesobecké vroucnosti a za to děkuje tím největším

darem!

„Proč se díváš nevraživě, že jsem tak dobrý?“ Není takové reptání nakonec nic jiného než farizejstvím, tvrdostí srdce, zbožnou sebestředností, otročským smýšlením, nikoliv však smýšlením dítěte?

Hýbá s námi jedna otázka: Neukazuje tento příběh o soudu národů, že Pán naprosto jednostranně a zcela výhradně uznává, že se člověk stane blahoslavený skrze skutky a ne skrze víru?

Odpovídáme: Jistě Pán uznává skutky. Je ale velký rozdíl, zda svůj skutek chválíme my nebo zda jej On chválí. Kdyby mu oni lidé, kteří Jej v těchto bratrech krmí a napájí, pověděli: „My jsme tě krmili, atd.... Co z toho teď budeme mít?... Ty jsi nám to přikázal!...?“ Pak by na to Pán pravděpodobně odpověděl: Tvá levá ruka věděla, co činí tvá pravá ruka – a proto už máš svou odměnu! (Mt 6,3). Pravá láska ponechává na Pánu, aby náš skutek pochválil. Neboť nebeské království očekáváme skrze jeho milost a ne skrze své skutky.

Na druhou stranu však platí, že by náš skutek mohl zůstat nepovšimnutý, ne odložený do kouta jako nicotný a zbytečný, jak u líného služebníka (Mt 24,48-51 a 25,14-30), který nedělá nic. Mrtvá víra nepřináší žádné skutky. Jsou jenom dvě cesty. Buď plníme Boží vůli –

nebo děláme svou svévůli. Nevedeme-li život v následování k činění Boží vůle, pak tento život jde jinou cestou a nemá „olej v nádobě“ a promrhal svůj talent, svou hřivnu!

Přeložil Milan Michalík

Další nový překlad **Písma tentokrát do** **brněnského hantecu.**

Oddíl Jan 8,3-11

Doklapala k Šéfovi sajtna s jakosi koc a hlásí: „Šéfe, tudletu fuchtlu jsme lapli, jak kysala s cizím konópkem. Od Mojžíša máme gebír ju umlátit šutrama. Co ty na to?“ Splichtili na něj flignu, aby ho mohli nabonzovat. Šéf si čupl a čmrdlikal do písku. (*Poznámka: první záznam a důkaz o použití tabletu. Pán Ježíš si přes tablet dopisoval se svým Otcem.*) Když do něj furt vandrovali, hókl na ně: “Kdo seš čistě, migni ju grimlem.“ A zase si čupl a čmrdlikal. Celá sajtna se zdekovala a pila pali. Šéf nasísl na koc: „Kde só všeci, kocóre? Žádné tě neodemlel?“ „Ani rana Šéfe.“ A Šéf na to: „Ani já tě neodemelu. Sypé pali a už žádný levoty!“

Z portálu Wikipedie stáhl Milan Michalík

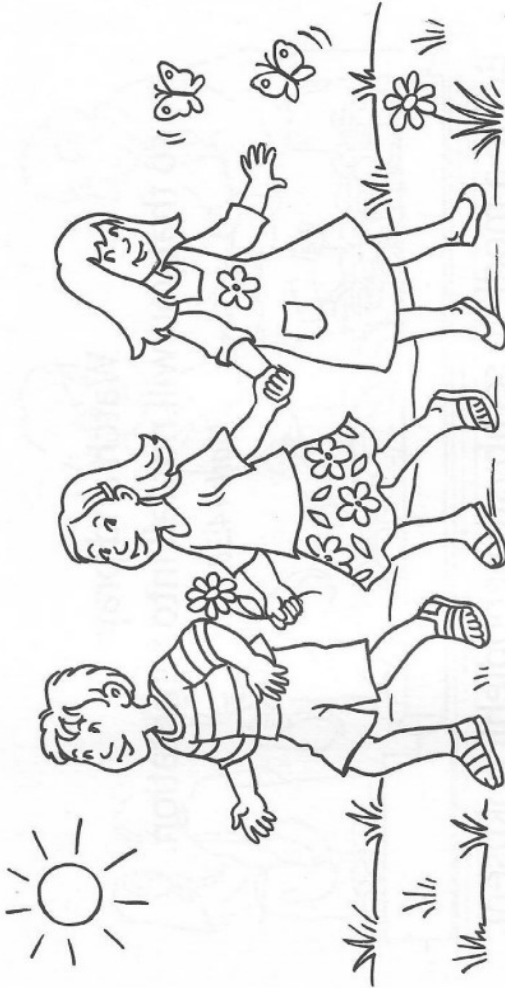

PRO DĚTI

Vybarvi si Bibli

a doplň text

----- děti ----- ke
mně a ----- jim!

Nechte děti přicházet ke mně
a nebraňte jim! Marek 10,14

Převzato z „Vybarvi si Bibli“, Eastern European Mission, Viena, Rakousko, 2023

NEŽ SE KRÁL VRÁTÍ

„Církev není demokracie“, říkával představitel jedné denominace a já jsem vždycky začal přemýšlet co všechno může tento výrok znamenat. Ani já si nemyslím, že by to bylo naopak a církev byla demokracií. Je přece psáno, že království Boží má být mezi námi, ale co se pokazit může, tak se jednou určitě pokazí. Odpůrci křesťanství si nemusí vůbec vymýšlet a najdou v historii dost příkladů, kdy se církev značně odchýlila od evangelia, reformátoři se ji pak snažili vrátit zpět a někteří toto své úsilí zaplatili životem.

Taky jsem se dověděl, že v církvi jsou tři druhy věřících – vedoucí, pomocníci a služebníci. Připomnělo mi to hodiny dějepisu ze školy. Taky nás učili o trojím lidu v době středověku, duchovenstvu, šlechtě a poddaných. Být poddaným v době kdy se uplatňovalo pravidlo, že jaké víry byl panovník, takové mají být i poddaní bylo velmi obtížné, zvláště pro ty, kteří svou víru berou vážně a je silně propojena s jejich svědomím. Sledoval jsem dokumenty o

české šlechtě, které se vysílaly v televizi. Možná jsem nedával pozor, ale nějak mi tam chyběla zmínka o naší šlechtě, která zůstala věrná víře a svědomí a jediné východisko z této situace bylo odejít do emigrace. Na jejich místo pak přišli jiní se svou vírou a poddaným nezbývalo nic jiného než se přizpůsobit nebo tajně zůstat věrnými svému předsvědčení. Jsem rád, že mi žádná vrchnost nenařizuje k jakému vyznání se mám připojit. Jsem v tomto svobodný, mám ale o to více odpovědnosti. A co se týká uspořádání v církvi mám raději pohled apoštola Pavla, který píše o církvi jako o tělu, které má více údů, ty se navzájem potřebují a nevynášejí se jeden nad druhého. Je ovšem pravda, že soupeření je trvalou součástí života společnosti. Předběhnout jiné jde nejen na olympiádě, ale i v majetku, vlivu a postavení a soutěživost se nevyhýbá ani věřícím lidem. Vzpomeňte si na spory učedníků, kdo z nich je největší nebo na matku Jakuba a Jana, jak chtěla pro ně vyprosit místa po pravici a levici Ježíšově až ustanoví své království. Vůbec se nedivím, že ostatních deset učedníků se na oba bratry rozmrzelo. Taky bych se rozmrzel. Maminku obou bratrů ale musím pochválit. Zatímco většina národa měla Ježíše za kacíře, a i Jan Křtitel zapochyboval a poslal své učedníky

Jeho království

za Ježíšem s otázkou, jestli je tím mesiášem, kterého čekali nebo mají čekat jiného, ona v té věci měla úplně jasno a dívala se mnohem dál. O mnoho let později, to už Jakub nežil, zmiňuje Jan ve své třetí epistoletě jistého Diotrefa, který si osobuje právo být první. Není to pochvala.

Přestože Ježíš přísně napomínal ty, kteří měli rádi přední sedadla v synagogách a na hostinách, je přece správné a dokonce nutné aby tato místa byla obsazena. Jairo, který prosil Ježíše o pomoc, když mu umírala dcera, byl také představeným synagogy. Mám za to, že je dobré, když na těchto místech sedí lidé, pro které to první místo není cílem. Cíl našeho křesťanského úsilí má být daleko ušlechtilejší. Ježíš občas učedníky a tedy i nás upozorňoval, že něco na čem si zakládáme, v Božích očích velkou cenu nemá a naopak, čím lidé pohrdají může u Boha dojít ocenění. Poslední takovou lekci jim dal, když jim před večeří umyl nohy. To nebyla ještě část velikonoční liturgie, kterou mohou lidé vykonat, protože se to tak má dělat. Tehdy to byla práce otroků, ke které se mistr a Pán pokořil aby dal svým následovníkům příklad. A tak se na jeho království těším. S takovým králem tam nemůže být špatně.

Lubomír Smílek

Jak to s tím královstvím Božím vlastně je? Je mezi námi, přichází, jak do něj vejít nebo už v něm snad jsem?

V modlitbě Páně, která je vlastně jakousi vzorovou modlitbou, nás Kristus vede k prosbě za jeho příchod. Farizeům na otázku, kdy přijde Boží království, odpoví: „Království Boží nepřichází tak, abyste ho mohli pozorovat, ani se nedá říci je tu nebo je tam! Vždyť království Boží je mezi vámi!“

Luk. 17,20-21.

V tomto výroku Ježíše Krista vnímáme jakýsi paradox. Naše potíže porozumět co nám Písmo sděluje, totiž souvisí se způsobem našeho uvažování a tomu nás zase učí doba, ve které žijeme.

Základním východiskem Hebrejů, kteří píší Písma je: Lidé, žijete ve stvořeném světě jehož autorem je Hospodin. Vše je mu podřízeno. On je Pán, On je Král.

Stvořený svět je Boží království. A to je mezi námi. Žijeme v Božím království, žijeme ve stvořeném světě. Zároveň je prostou skutečností, že miliony, miliardy lidí tohle východisko Hebrejů zpochybňují, neuznávají a vytváří systém nauk,

jiných věr, které vysvětlují svět bez Hospodina. Takže Boží království tu je, i není. Je. Tím, že realita je stvořená. Není. Tím, že je lidmi zpochybňovaná. Platí obojí. Vševědoucí Bůh ví vše a posílá svého Syna jako vyslance Království. Ježíš Bůh se narodí jako člověk a celou svou existencí oslavuje, potvrzuje Hospodina, Boha Otce, který stvořil svět a člověka ke svému obrazu. A Ježíš, ten ukřižovaný, přijde znovu, aby Království plněji nastolil. Takže Království tady je a v plnosti se ukáže s druhým příchodem Krista.

A tehdy, jak čteme v Písmu, všichni lidé budou stát před soudnou stolicí Boží a jak říká Hospodin: „skloní se přede mnou každé koleno a každý jazyk vyzná, že jsem Bůh.“ Všichni žijící lidé budou konfrontováni s realitou Stvořitele. A všichni uznají jeho existenci. To nám říkájí Písma stará tisíce let. Texty prověřené generacemi našich předků. A na nás je, zda je bereme vážně, nebo ne.

Miloslav Kovalda

NEJEN O KRÁSE...

Abys byl/-a krásný/-ná, zastav se:
jednu minutu před zrcadlem,
pět minut před svou duší,
patnáct minut před svým Bohem...

*Michel Quoist, Mezi člověkem a Bohem
Česká katolická charita 1969*

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ

Co si křesťan představí pod pojmem království Boží?

V biblickém slovníku je dosti obsáhlé pojednání, řečeno jinými slovy znamená Království Boží „Hospodin se ujal vlády“ nebo „Hospodin kraluje“. Je to tak úžasné a nadějně slovo v dnešní době, že Hospodin, Bůh vesmíru, nebe i země skutečně kraluje. Skutečnost Božího království může naprosto pohltnout, naplnit a běžný život dostává naprosto jiný rozměr, než jaký mu přisuzujeme, existence jednotlivce se dostává do jakéhosi propadliště dějin, nebýt této reality. Co Boží království ve skutečnosti znamená? V Bibli jsou v podstatě jen kusé informace o tom, jak to bude v království Božím vypadat. Spíše se dozvídáme, co se bude dít, než konečné kralování Boží začne. Přijde Pán Ježíš, který rozdělí ovce od kozlů a ti šťastnější budou vzati do nebe, kde se budou navěky radovat z Boží přítomnosti, Jeho slávy a panství. Představa Božího království vyvolá ve mně euforii, očekávání něčeho nádherného, co si ani nelze představit, pocit dokonalého štěstí, naplnění a neskutečného

pokoje. Tak o tom ostatně píše Bible ...co ani na mysl nepřišlo...Tuto naději si nenechám vzít, ať kdokoli o tom smýšlí jakkoli. Jinak by totiž tento život na zemi neměl smysl, kdyby měl být tím naplněním. Copak by Bůh ve své všemohoucnosti a moudrosti zamýšlel nějaký krátký a krátkozraký plán pro člověka?

Království Boží jako zrnko hořčičné vzniká z minima a má tendenci rozrůst se. Toto podobenství je úžasné pro svou expanzivní sílu, kdy z mála vyroste něco sice předpokládaného, ale ve skutečnosti tak neočekávaného.

Je to už pár let, co jsem seděla na lavičce před domem, ohlodávala poslední lahodné kousky broskve a pak z náhlého pohnutí jen tak lehce zastrčila pecku do záhonu někam vedle kytky. Pak jsem jen žasla, jaký strom z toho vyrostl, každým rokem sílící. Ovoce přišlo až třetím rokem, bylo to takové malé, chuť nic zvláštního, barva neurčitá. Ale mně ten strom udělal velkou radost. A mně bylo jasné, co mně to má říci. Boží království přichází z mála, ze slova řečeného na pravém místě v pravý čas. Právě slovo moudrosti, pokoje nebo lásky přicházívá shůry a je schopno v druhém zasít to správné zrnko. A tak další...a další. Kéž bychom byli vybaveni takovým malým VKV, které by bylo schopno zachycovat podněty shůry,

aby naše mluvení bylo milé, láskyplné a plodné. Protože každé zbytečné, hloupé nebo dokonce naprosto nevhodné slovo rozbíjí naše dobré vztahy tak, jak se nádherná mořská vlna tříští o skálu. My se máme starat, čistit, ořezávat větve, roubovat svoje vztahy, pečovat o ně jako o ten strom. Jak jinak máme budovat tu předzvěst království? Že také nebudeme lhostejně přihlížet zlu, které se na nás valí ze všech stran, buďto to skryté, nebo to zjevné. Že budeme prosit o změny ve všedním životě, na poli společenském i politickém, v rodinných a sousedských vztazích. Každému, jak je to dáno, tak, jaké máme každý své možnosti působnosti. Z naší pozice křesťana se máme o království boží starat, nejen tím, že jen zaplatíme všechny poplatky, dáme hodně na sbírku...

Boháč a Lazar – rozhodnutí je na nás již zde. Toto podobenství ukazuje, jak obrovský vliv má v našem životě to, jak žijeme, jak se choáme a myslíme. Moje dětská představa o tom, jak boháč z hloubi pekla, odkud není návratu, volá k Lazarovi do nebe, ve mně vždy evokovala hrůzu z konečnosti, neměnitelnosti a fatálnosti tohoto příběhu. Když se modlíme přijd' království tvé, co vlastně očekáváme? Blažený stav věcí, novou vládu Boží? Neříkáme si v duchu ano, přijd' království Tvé,

ale ještě ne, my jsme se v tomto světě pohodlně zabydleli, stav věcí nám vyhovuje. NÁM je zde vlastně dobře.

Náznaky Božího Království bylo lze dříve upozorovat a zažít v nově založených sborech, kde při chválách zúčastněných docházelo ke zpěvu v Duchu Svatém, každý zpíval v podstatě něco jiného a byl z toho nádherný chór, vzduch se chvěl Boží přítomností a srdce plesalo. Tehdy se vskutku spojilo nebe se zemí, chvála lidu s chválou andělských kůrů. Tyto věci, se kterými jsem se v určité době setkávala, se mně navzdýcky vryly do srdce, naplnily mne jistotou, že to „duchovní“ království je opravdu tak skutečné, a že je to něco, na co se opravdu mohou těšit. Nemyslím, že jsem vyhledávčem takových zážitků, nebo putovním křesťanem, který chce všude jen vydobat jen to nejlepší. Ale věřím tomu, že Bůh ve své laskavosti mně dal jakési potvrzení, skvělé kulaté razítko na duši, že Jeho království je něčím tak skutečným, nádherným, nepředvídatelným, naprosto dokonalým a připraveným pro každého, kdo Jej opravdu z celého srdce miluje.

Království Boží navždy nás zbaví naší tělesnosti, nebude naplňovat naše naivní a hloupé představy o tom, jaké to tam bude, „že přijde po životě ráj, kde ti suchou deku daj ..

a čistý záchody“ jak zpívá Daniel Landa, i když jeho doufání je zřejmě upřímné.

Pán Ježíš Kristus je branou do Božího království. To je něco tak jistého, že bez přijetí Jeho Ducha prakticky není šance na účast v království, které pro nás v nebi připravuje. Řekl: Jdu abych vám připravil místo... je zde hodně příbytků...

Není to úžasná naděje po skončení úmorné cesty na zemi, plné lapálií, starostí a trápení? Je velmi zlá doba, o které se mnoho křesťanů domnívá, že je poslední. Přesto a nebo právě proto, už nemusíme balancovat mezi realitou a nejasnou představou o tom, co bude. Bůh nás ve svém Slovu ujišťuje o tom, že církev je Jeho, že si ji nárokuje a že si pro ni jednou přijde. Ať už to v ní vypadá jakkoliv, On se svého dědictví nikdy nezřekne a bude o ni stát, pečovat o ni a měnit ji ke svému obrazu. Musíme o to ovšem stát, nechat se budovat, přetvářet a vychovávat k Jeho obrazu, abychom byli schopni jednou před ním obstát jako společenství, ale hlavně každý jako jednotlivec.

A tak „Přijď království Tvé ... Bud' již teď svým Duchem mezi námi, obnovuj naše srdce ke své podobě, povznes nás nad veškerou lidskou malost, měň náš charakter ke své podobě, neboť to my každý potřebujeme.“ *Marta Jakubíková*

PŘIJĚ KRÁLOVSTVÍ TVÉ

Ta dobrá zpráva je, že Království Boží je mezi námi. Opravdu. I když jsme si to fakt nezasloužili.

Království Boží přišlo v Kristu na zem a je tady, ve mně a v Tobě. My toto království neseme sobě i druhým – a nebo taky neneseme.

Pro mně osobně má království Boží tři základní roviny:

„První rovina“

Počátek Království Božího je pro mě a mé vnímání **počátek stvoření**. (Gen 2:15) Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil.

My víme jak to dopadlo, žena byla svedena hadem, muž to také sdílel a byli z ráje vyhnáni. Nicméně člověk byl na počátku postaven do Edenu, pojmenoval všechna zvířata a žil v prostoru, který byl prvotním Královstvím Božím, bez hříchu.

Později člověk zhřešil a byl z tohoto prostoru vypuzen a začala dlouhá, předlouhá etapa života člověka **bez** Království Božího.

Tato etapa trvala až do doby krátce před Ježíšovým nástupem do služby, kdy **příchod Království Božího hlásal Jan Křtitel** a tímto nastává **„Druhá rovina“** v mém vnímání Království Božího.

Matouš 3,1-2 *Za těch dnů vystoupil Jan Křtitel a kázal v Judské poušti: "Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské."*

Toto je pak dovršeno příchodem Ježíše Krista a jeho učením.

Luk 17,20 *„Když se ho farizeové otázali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli pozorovat; ani se nedá říci: Hle, je tu nebo je tam! Vždyť království Boží je mezi vámi!*

Toto jsou klíčové texty o Království na zemi, jak je chápu. Jak je tedy Království Boží přítomné mezi námi? ***Naším prostřednictvím.***

Jako posvěcení učedníci Ježíše Krista si toto království neseme všude tam, kde vstoupíme.

A nebo také – ***neneseme.***

V případě, že nejsme naplněni Duchem svatým, nebo jsme v nějakém druhu vzpoury, v podobných případech nejen, že neneseme Království Boží, ale jsme zároveň na překážku Božímu dílu.

Takovéto naše selhání si pak velmi rád používá Boží odpůrce ke svým cílům.

Můj otec, který kdysi v mládí zřejmě zažil v církvi či s lidmi, kteří se k církvi hlásili, neradostné zkušenosti, měl vypracovaný velice dokonalý drobnýhled či lépe „*radar*“, co se týkalo věřících lidí.

„Oni chodí do kostela a toto

všechno dělají? A pak jdou v neděli do kostela a je to zase v pořádku?“

Je s podivem, jak lidé kolem nás perfektně vědí, co by měl či neměl křesťan dělat. Aniž bych nás křesťany chtěl vystavit zotročení pránýřem posměvače a odpůrce, tedy d'ábla a satana, je třeba si dát pozor na to, abychom království měli **opravdu** mezi sebou a nedělali Božímu jménu ostudu. Pokud se pak toto stane, je třeba činit pokání a danou věc dát do pořádku i s lidmi.

Rád bych Vám představil dva praktické body, jak na to, aby nám nesení Božího království fungovalo: První a nejdůležitější praktická věc – mějme se rádi navzájem. Je to skutečně to nejdůležitější. Vždyť jak můžeme milovat Boha, kterého nevidíme, když nemilujeme bratra, kterého vidíme? (1J 4:20,21)

Někdy stačí podat tomu druhému dobré slovo po bohoslužbě, někdy je třeba víc. Naše nastavení v rámci neseného Božího království je ale jasné – jsme tady pro druhé, abychom se s nimi radovali, plakali a nebo přiložili ruku k dílu.

Moc se mi líbí oslovení ve filmu Avatar: „Zřím Tě“.

Opravdu „zřím či zříme“ bližního svého ve sboru či v okolním světě práce, rodiny či koníčků?

Pokud ano, je Království Boží mezi námi.

Druhá praktická věc – modleme se

jeden za druhého.

V minulé práci jsem měl speciálního kolegu. Velmi chytrý a svědomitý člověk, který ale někdy byl tak málo příjemný, jako osina v zadku. Třeba ve chvíli, kdy při jednání s dodavatelem prohlásil, že mou práci vlastně dělá on sám. Může ego dostávalo docela zabrat, zvláště, když se tato situace a jí podobné s tímto mužem pravidelně opakovaly. Nicméně jsem se za něj modlil, přidal jsem si ho do skupiny lidí, za které jsem se modlil pravidelně a žehnal jim. A náš vztah se pomalu začal proměňovat. Zpočátku jsem byl asi největší změnou zasažen já sám, jednoduše proto, že jsem přestal mít tendenci ho v myšlenkách poslat někam bez návratu, či mu aspoň jadrně odpovědět, po nějakém jeho novém výroku podobného typu. Mé reakce na jeho stále nezměněné jednání se změnily. Mé smýšlení se totiž vlivem Ducha svatého posunulo a zmíněný kolega mně přestal iritovat. Zřejmě si mé změny časem všiml i on. Pak jsme si spolu časem dokázali sednout na oběd a povídat si. Zpočátku opatrně. Později jsem si uvědomil, že se dokážeme upřímně bavit o celé řadě témat. Náš vztah se v průběhu nějaké doby pak zcela proměnil. Když jsem se loučil s kolegy před nástupem do nové práce, tento muž přišel za mnou a řekl mi: „Budeš mi chy-

bět.“ Myslel to vážně a já jsem v té chvíli měl slzy v očích, když jsem mu odpověděl: „Ty mně budeš také chybět.“ Nejkrásnější na tom bylo, že to byla pravda.

Tento příběh já osobně považuji za velice intenzivní záblesk Božího Království v mém životě.

„Poslední, třetí rovina, ve které vnímám Království Boží, je v nebi.

1 Korintským 2:9-10 *Ale jak je psáno: „Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, co člověku nikdy ani na mysl nepřišlo, to Bůh připravil těm, kdo jej milují.*

Po pravdě, mnoho let jsem se na nebe netěšil. Bylo pro mě abstraktní, neuměl jsem si pod tím nic představit.

V současnosti mně byl otevřen tento náhled: To největší, co tam budu moci zažít, je vnímání Boží přítomnosti a slávy.

Každý z nás zažil situaci, kdy se mu splnil nějaký sen a prožil intenzivní pocit štěstí, chvíli, kdy má člověk pocit, že nechce, aby někdy skončila. Podle mně bude vnímání Boží slávy něco podobného, ale intenzivnějšího a osobnějšího. Kromě štěstí zažijeme pocit absolutní lásky, naplnění, že už nebude třeba nic jiného. Jen být dál v Boží přítomnosti. Nikde není napsáno, že tam nebudeme nic dělat, ale to vše bude prodchnuto Boží přítomností a láskou.

K tomu všemu mám svou, dnes už poslední vsuvku:

Boží království není obchod či kalkul. Ne nadarmo je zmíněno, že pro vstup do království Božího máme být jako děti. Dítě jedná a nespokuljuje s vlastním prospěchem. Podobně my učedníci Ježíše Krista: žijme k Boží radosti. Vždyť ke svému spasení nepřidáme ani smítko, vše je z Boží milosti.

Kdo spadne, ať vstane a jde znovu po cestě. Kdo může pomoci padlého pozvednout, ať to udělá.

A Boží království bude mezi námi.

Martin Čevela

Tvé království. Není to území. Nebo ne především. A také to není někde daleko. A není to až jednou.

Tvé království. Tvé – tedy toho, kterého jsme na začátku modlitby oslovili jako Otce. Tvé – Boží.

Bůh je (někdo jako král) král a tam, kde prosadí svou vládu. Tam, kde ho někdo začne poslouchat, a tehdy, když někdo začne žít podle jeho zákonů, tehdy a tam je (už)

jeho království.

Ve chvílích, kdy mi je (věřím, že hlavně „shůry“) dáno někomu odpustit; ve chvíli, kdy se přestanu přestanu chtivě dívat po manželce druhého; ve chvíli, kdy mi na druhém bude (třeba jen na okamžik) záležet víc než na mém pohodlí; kdy budu držet slovo; kdy se nebudu snažit vrátit (oplatit) každou ránu, kterou dostanu; kdy nebudu čekat na to, až mi za to, co dělám, někdo poděkuje či zatleská; kdy přestanu soudit a pomlouvat; ve chvíli, kdy se přestanu bát zítřka a začnu se víc spoléhat na Boha; kdy místo tlaku v hrudi bude ve mně pokoj – v tu chvíli jsem se už reálně ocitl v Božím království (nebi), už jsem ho zakusil, nahlédl do něj.

A navíc – v tu chvíli jsem Boží království pomohl zakusiti tomu, kterému jsem odpustil; tomu, kterému jsem pomohl; tomu, který je v šoku, že jsem mu jeho ránu nevrátil zpět; možná i tomu, kterého jsem překvapil, že se k pomluvám a hádce nepřidám.

Chceme opravdu přijmout „zákony“ Božího království? Chceme se snažit, aby náš život byl s Pánem Bohem (s jeho zákony) slučitelný?

Chceme si od něj nechat mluvit do svých světů, království, domů, firem, rodin? (Nebo nám vlastně plus minus vyhovuje, jak to máme,

a nic měnit nechceme? Změn se spíše obáváme.)

Chceme opravdu odložit své představy, jak by to mělo v Božím království vypadat a kdo by tam měl být?

Modlit se: přijď království tvé, neznamená vysnívát si ideální svět, který přijde jednou. Nemodlím se: až umřu, ať přijdu do tvého království. Ale: přijď tvé království – už teď. Teď a tady – ve mně, v mém životě, kolem mě – Pane Bože, vládni.

Napsal jsem, že Boží království není předně území. Ale možná přece jen je potřeba překročit nějaké hranice. A na těch hranicích odložit svůj balast, svoje zásluhy, to, na co jsme pyšní, bez čeho si život nedokážeme představit, možná i kousek svého já.

Možná se na těch hranicích mezi Božím královstvím a mým královstvím odehrává jakýsi soud, ve kterém uvidím, co všechno z mého života do toho Božího království nepatří.

Ale také doufám, že tu hranici mezi královstvími, kde jsem pánem já, mezi královstvími, která mě ovládají, kde jsem se zabydlel, a Božím královstvím jde překročit. Doufám, že hříchy, chyby a viny lze nechat na hranicích. Že Pán Bůh je umožňuje tam nechat.

Když se modlíme „přijď králov-

ství,“ tak říkáme, že to, jak to vedeme, nepovažujeme za definitivní, nutné, úplně jen životodárné, bezesbytku dobré. Tak říkáme, že to, co jsme vytvořili, v čem se cítíme dobře a doma, považujeme za přechodné, předběžné a nedokonalé. Tím si přiznáváme, že ta naše království a světy také mohou někomu ubližovat. Tak říkáme, že se nechceme spoléhat na to svoje, na to, co známe, vidíme, vytvoříme. Že se nechceme bát žádných mocí tohoto světa, protože víme, že jsou časově (i prostorově) omezené. Že také na žádné království a moci tohoto světa nechceme úpěnlivě spoléhat, protože víme, že jsou jen prozatímní.

Nebojíme se ovšem trochu Božího království? Bojím se nejistoty. Bojím se toho, že to nebude podle mě. Bojím se konce známého. Bojím se smrti – jako jedné z hranic toho království, kterou bude třeba nakonec překročit...

Ale možná nic jiného neznamena život tolik jako Boží království. Jestli se někde skutečně ukáže, co to znamená život, tak tam. Pozor ovšem: kvůli účasti na tom, co je skutečně život (na Božím království), nemusím umřít, není to až po smrti. A pokud tady (uprostřed známého světa) už někdy to Boží království zažiji – tedy další důvod, proč se nakonec té smrti nebát.

Ježíš o Božím království záměrně mluvil v podobenstvích, obrazech, přirovnáních. Možná proto, aby nás naše představy nezaváděly. Zřejmě proto, že se skutečně do slov nevejde. Je to přece Boží království a Bůh se do slov nevejde. Ostatně i to, když zažijeme ten okamžik Boží blízkosti, když se nějak přiblížíme k podstatě života, k hloubce Boží blízkosti (závan lásky, síly, klidu), tak se to také do slov nevejde.

Snad jsou však čtyři slova, kterými se dá Boží království alespoň přiblížit. (Řím 14,7)

Spravedlnost: narovnání práva těch, kterým bylo ublíženo; ale také odpuštění těm, kdo o odpuštění stojí. Spravedlnost jako pomoc k životu s Bohem. Jako pročištění a odstranění toho, co v mém já bylo k ničemu, co bylo zlé.

Pokoj: usmíření, uklidnění a dovršení všech vztahů, vyvážený řád.

Radost: dobro, opak zármutku, milé společenství, oslava větší a lepší než na svatbě.

Konec strachu: konec pocitů ohrožení i reálných ohrožení.

Boží království přijde i bez našich modliteb – ale my po něm nemáme přestat toužit. Nám hrozí, že zapomeneme, že jsme součástí ještě jiných struktur než těch, které vidíme nebo jejichž moc nás ohrožuje, či naopak ubezpečuje.

Přijď království tvé. To také zna-

mená, že ještě tak docela nepřišlo. Jistě přijde. Čím naplním ten čas, ten čas, co ještě mám?

V jednom starém řeckém rukopise evangelia podle Lukáše je v Otčenáši místo prosby „Přijď království tvé“ věta: *At' se nás zmocní Duch svatý a pročistí nás, očistí nás.* (Codex D) Myslím, že to je vlastně dobrý výklad té prosby. Přijď, Bože, odpusť mi, přijmi mě, pročisti mě, zbav mě toho, co je proti tobě.

Když se modlíme „Přijď království tvé“, tak je to upamatování, že je tu něco, nač se lze těšit, oč zkoušet usilovat, čemu pomáhat. Prosba, aby se Bůh prosadil. Ujistění, že máme cíl, horizont, jistotu. Naděje do všeho, co nás čeká.

*Ondřej Macek – Věty křesťanské víry
nakladatelství Mlýn, Jihlava 2018*

Křesťanství se v průběhu své historie rozštěpilo na několik různých

směrů, denominací. Každá z nich má na určité teologické otázky rozdílný postoj, někdy se jedná o rozdíly zanedbatelné, jindy o naprosto zásadní. Každopádně pro tu či onu skupinu se vždy jedná o dostatečný důvod k tomu, aby se od těch ostatních odlišovala, žila jaksí svým vlastním životem, formovala svou vlastní nauku, vytvářela svá vlastní dogmata, církevní uspořádání, hierarchii a tradici.

Posledních pár měsíců jsem se tak nějak z čistě vlastního sociologického zájmu zajímal o různé církevní denominace a odlišnosti mezi nimi. Došel jsem k závěru, že neexistuje žádná jediná správná denominace, i když se nám to některé z nich snaží samy o sobě namluvit. Některé teologické otázky a polemiky jsou natolik složité, že na ně dle mého názoru nikdy nelze jednoznačně naprosto správně odpovědět. A možná nám to jako pouhým lidem ani nepřísluší. Mystérium víry zkrátka zcela popsat nelze, určité věci vždy zůstanou v oblasti tajů, úvah, spekulací. Naše současné poznání je totiž pouze částečné, plného dojdeme až když Boha uvidíme takového, jaký je, tváří v tvář (1. Korintským 13,9-12).

Každý, kdo doopravdy touží poznat pravdu, dříve nebo později zjistí, že nad jednotlivými křesťanskými denominacemi *visí ve vzduchu*

něco většího, něco, co je všechny přesahuje a v čem zároveň všechny dochází svého naplnění. Jedná se o Svatou církev obecnou, která není spoutána, nebo jakkoli omezena lidskými představami o tom, jak by měla pravá církev vypadat. Je to ta církev, kterou založil sám Ježíš (Matouš 16, 18-19), kvůli níž přišel Přímluvce, ve které působí, kterou živí a vede. Každý, kdo je znovuzrozený ji musí uznávat. Každý, kdo ji neuznává není napojen na vinný kmen (Jan 15), nezná Boha. Nikdo nebude spasen díky tomu, že papírově patřil k té či oné denominaci, chodil do toho či onoho kostela, prošel tím či oním církevním iniciačním rituálem. *Spasení jsme z milosti skrze víru (Ef 2,8)*, přijetím Ježíše, znovuzrozením a sounáležitostí se Svatou církví obecnou.

Na některých věcech se všichni křesťané neshodnou nikdy, a to vlastně nevádí a není podstatné. Musíme se však shodnout na základech naší víry, tak jak jsou popsány například v Nicejském nebo Apoštolském vyznání.

Základním testem zdravé křesťanské denominace je; že se shoduje s ostatními ve výše zmíněných základech víry, uznává ekumenu a je v ní přítomen Duch Svatý.

Rád bych vám pověděl, o čem sním. Sním o Svaté církvi obecné, která:

Je církvi ekumenickou. Touží po vzájemném společenství všech věřících. Hledá a klade důraz mezi křesťany na to, co je spojuje, ne rozděluje.

Je církvi udržující dialog. Mezi jednotlivými křesťanskými společenstvími i okolním světem. Je ochotna naslouchat i odlišným názorům, třebaže s nimi nesouhlasí a nepřijímá je. Protože kde končí dialog, končí snaha porozumět, koexistovat a otevírá se brána zlu.

Je církvi bojující. Bojující o zachování zdravých hodnot a lidskosti v tomto světě.

Je církvi na cestě. Neustrnula někde na místě, nežije v minulosti, ale jde s dobou. Žije právě v tom čase a na místě kde ji Bůh zasadil. Ustavičně hledá Jeho vůli a jde kupředu, nikdy se nezastavuje.

Je církvi ctící lidský život. Ctí jej ve všech jeho podobách a vývojových stádiích. Chová stejnou úctu k životu svého přítele i nepřítel, společensky vysoce postaveného i toho nejnuznějšího z lidí.

Je církvi milosrdnou. Církvi naplňující to, co po ní žádal sám Ježíš, když vyprávěl podobenství o milosrdném samaritánu (Lukáš 10,25-37).

Je církvi bdící. Tedy církvi obezřetnou vůči svodům, které přichází a vždy přicházet budou. Církvi doplňující olej ve svých lampách. Žijící a pracující tady a teď, zároveň vždy

připravenou na příchod svého ženicha (Matouš 25).

Je církví radostnou. Není totiž nic smutnějšího než smutné křesťanství, smutní křesťané.

Je církví živou. Církví dokazující světu, že zná toho, kdo jí do nitra vložil pramen vody vyvěrající k životu věčnému (Jan 4, 7-30 ; Jan 7, 37-39).

Je církví smělou. Církví žijící ve světě, a přesto nepocházející z tohoto světa. Církví, která se za to nestydí a odvážně nese evangelium světu (Jan 17 ; Jan 18, 36 ; Marek 16, 15-16)

Je církví uzdravující. Církví, ve které jsou lidé přijímáni a respektováni. Ve které nachází uzdravení a odpočínutí.

Je církví proměňující. Proměňující temnotu na světlo, solí světa, městem ležícím na hoře (Mat. 5, 13-16).

Je církví milující. Milující lidi a Boží stvoření. Vymezující se proti zlu, jednající však vždy v lásce. Protože v ten den, kdy z církve vymizí láska, vymizí z ní sám Bůh.

Je církví mající ideály. Ideály lepšího světa, které se třeba nikdy nenaplní, ale budou inspirací a hnací silou mnohým. Mající ideály, protože ten, kdo nemá ideály, je duchovní stařec. A církev má být nádherná duchovní nevěsta Kristova, ne stařena (Zjevení 19, 1-10).

Je církví mající první lásku. Cír-

kví nikdy nevycházející z úžasu nad zázrakem stvoření. Církví, kterou nikdy nepřestane fascinovat příběh o tom, že se Bůh stal člověkem, přebýval mezi námi a zemřel za nás (Zjevení 2, 4-5 ; Jan 1, 1-18).

Je církví, v níž je přítomen sám Kristus. Církví, v níž se lidé setkávají tváří v tvář s Kristem jako by byl stále tělesně přítomen na Zemi. Církví, ve které se v každém jedinci zrcadlí Kristus.

Filip Uhřík

V termínu od 13.7. do 20.7.2024 se uskutečnil letošní tábor ČCE Hošťálková, který se konal ve Stanovnici. Tábora se zúčastnilo 26 dětí převážně z našeho sboru, ale našly se i děti, které běžně do našeho společenství nepřicházejí. Tak jako na minulých táborech, i letos jsme spolupracovali s rodinou Čermákových z Příbora, kteří jsou pracovníky Dětské misie. Právě oni měli na starosti biblický program a hlavní duchovní linii tábora. Nutno podotknout, že se tohoto úkolu zho-

stili s bravurou a umem sobě vlastním, takže se k dětem dostalo evangelium v podobě, která je jim blízká a srozumitelná. Ústředním tématem našeho tábora byl Jan Křtitel – Survival. Po dopoledním biblickém programu tak vždy odpoledne následovala celotáborová hra, která byla inspirována stejnojmennou televizní reality show. Děti tak měly možnost užít si i dostatek pohybu, adrenalinu a zároveň byly nuceny k týmové spolupráci, která je velice důležitá nejen na táboře, ale i v běžném životě. Nedílnou součástí tábora byly i nejrůznější kreativní a výtvarné workshopy, netradiční sporty a večerní zpívání. Velkým rozdílem proti minulému táboru bylo, že pro letošní rok jsme se rozhodli, že si budeme vařit veškeré jídlo sami. A s velkou vděčností chci říci, že toto rozhodnutí se ukázalo jako výborné, protože sestry, které se staraly o vaření, odvedly neskutečnou práci a jídlo bylo vždy perfektní. V souvislosti s jídlem bych chtěl zmínit ještě jednu velmi důležitou a mnou nesmírně pozitivně vnímanou skutečnost. Vzhledem k relativně malé vzdálenosti od Hošťálkové, jsme byli pravidelně zásobováni množstvím buchet, ovocem a dalších pochutin, které doplnily už tak skvělý jídelníček. I během letošního tábora jsem měl to štěstí, že jsem se mohl osobně utvrdit v

tom, že Pán Bůh je nad námi a vede nás po svých cestách. Během shánění vedoucích to chvíli vypadalo, že nebudeme mít dostatečný počet vedoucích a budeme nuceni trochu improvizovat. Začali jsme se tedy připravovat na tuto variantu. Jedno odpoledne se mi ozval Lubko Čermák, že jeden z jeho osvědčených vedoucích by moc rád jel pomoci i na náš tábor. Měl jsem z toho velkou radost a s díky jsem tuto nabídku přijal. Když jsme se pak s Adamem setkali na táboře a zjistili jsme, že je navíc studentem teologické fakulty, tak jsem si myslel, že už to snad ani nemůže být lepší. Jenže bylo. Za celý svůj život jsem se ještě nesetkal s tak mladým člověkem, který by měl tak obrovský morální kredit a bezmeznou víru v Pána Boha. Jsem přesvědčen, že jeho chování a víra v Boha byly skvělým příkladem nejen pro děti, ale i pro vedoucí, jak bychom měli v našem životě žít a chodit s Ježíšem. Dalším příkladem jak se o nás náš Pán staral, bylo počasí. I když celý týden panovaly všude po okolí tropy, tak v místě tábora bylo stále nesmírně příjemné klima a bez deště. Dalším rozdílem proti minulým dvěma táborům bylo to, že vzhledem k blízkosti tábořiště, se do chodu tábora mohlo zapojit mnohem více lidí, kteří pomohli třeba i jen na jeden den. V této lidské i

materiální pomoci jsem viděl velký smysl, protože nám to dávalo pocit jednoty našeho sboru, který se dle mého názoru semkl a vzal tento tábor tzv. „Za svůj“. Ukázali jsme tím, že nám není lhostejný osud našeho sboru, a že chceme společně pracovat na tom, aby do našeho sboru i nadále chodili mladí lidé a děti. Někteří starší dorost'áci se již zapojili plně do programu jako vedoucí a mohli se tak připravovat na svou další případnou službu ve sboru. Všem těmto lidem, kteří se jakkoli podíleli na průběhu tábora, bych chtěl upřímně a z celého srdce poděkovat, protože každý z vás přispěl svým dílem ke zdárnému průběhu tábora. A v neposlední řadě bych chtěl poděkovat i všem těm, kteří nesli náš tábor na modlitbách, protože jsme opravdu mohli cítit, že je na táboře náš Pán uprostřed nás.

Michal Císař, hlavní vedoucí tábora

PATRONÁT DĚTÍ NA UKRAJINĚ

Koncem loňského roku skončila podpora studenta Deherai Rai prostřednictvím společnosti Adopce na dálku. Hodně jsme diskutovali o tom, zda budeme dál někoho podporovat nebo ne. Podpora Deheraie byla poměrně jednoduchá.

Bylo možno poslat 2x za rok balíček velikosti obálky A4 s nějakým dárkem a k tomu napsat krátký dopis. I když se to jeví jako banální záležitost, přesto byl často problém domluvit se, co se pošle, kdo to koupí, kdo napíše dopis, kdo ho přeloží do angličtiny....

O další pomoci jsme na přípravkách NŠ dlouho diskutovali a po zkušenostech s Deheraiem se do toho nikomu nějak nechtělo. Zejména v okamžiku, kdy někdo přišel s možností, že bychom mohli podporovat děti na Ukrajině. Podmínky pro patronát dítěte jsou uvedené na www.miseprozivot.cz.

„Minimálním závazkem je poslat dvakrát do roka dítěti balík o velikosti “banánovky” (velká krabice z banánů, která sice není podmínkou, ale je praktická pro převoz přes hranice, a také se nejlépe nosí, když jdete za dětmi domů například půl kilometru po blátivé cestě do kopce). Chceme, aby dítě dostalo dárek na své narozeniny a pak také na Vánoce. Toto je základ, který je nutný naplnit.

Pokud se vám do toho nechce a nejste si jistí, zda to stihnete či zvládnete, pak do tohoto programu raději nevstupujte. Děti vědí, že mají patrona a očekávají, že dárky dostanou. Berou to naprosto vážně, těší se na to, a mnohdy jsou to ty jediné dárky, které během roku

dostanou, protože jejich vlastní rodiče jim nikdy nic nedali. A když se nám stane, že v rodině máme dárek pro jedno dítě a u druhého zjistíme, že patron nic neposlal, to zklamání je pak nepopsatelné. Navíc to, co děláme, je služba Bohu, a zároveň možnost dětem ukázat, že je tu Bůh, který je má rád, a že ty dárky jsou od lidí, kteří jsou mu oddaní, a to vše dělají z lásky k Bohu a dětem. Domnívám se, že v případě, že dítě neobdrží tolik očekávaný dárek, nejen, že to neukazuje dobrý obraz o nás křesťanech, ale především také o Bohu. Každou banánovku prosíme označte jménem i příjmením dítěte včetně vesničky, kde žije.“

Tyto podmínky jistě nikoho zvláště nepovzbudily a v okamžiku kdy byl našemu sboru nabídnut patronát ne pro jedno dítě, ale z jedné rodiny hned tři děti v pubertálním věku „to bylo vyloženě na máry“. Diskuze probíhaly dál a s větší intenzitou. I když na www.miseprozivot.cz je uvedeno, co by mohl balík pro dítě obsahovat, dlouho nebylo jasné, co takový balík bude stát, kde se peníze vezmou, kdo zajistí nakoupení, zabalení ...

Klíčový posun vnesla do diskuzí mezi učiteli NŠ myšlenka: „Co kdybychom dali každý měsíčně 100,- Kč“ Nakonec jsme se domluvili na 200,- Kč měsíčně. Děkuji, že tuto

myšlenku vzalo za svou celá řada lidí v našem sboru. Také jsem vděčný za to, že se našli lidé, kteří jsou ochotni věci do balíku nakoupit a doručit na předávací místo v Česku nebo přímo dovést až na Ukrajinu. Těm všem patří dík. Zatím se nám podařilo v pořádku poslat požadované dárky v krabicích od banánů, a kromě toho jsme na Ukrajinu poslali jízdní kola pro děti a dvojitou postel, aby děti nemusely spát na zemi. Pánové, kteří věci na Ukrajinu vezli při návštěvě vymalovali obytnou místnost a zhotovili další zařízení potřebné pro bydlení.

Karel Žamboch

*

Můžeme se stát patrony těchto dětí po dobu jednoho roku a následně dokud budeme chtít. Dá-li nám Bůh sílu a prostředky, budeme se moci postarat o jejich základní potřeby. Zejména: školní pomůcky, obuv, oblečení, ložní prádlo, toaletní potřeby a také o dárek k Vánocům a narozeninám. Pokud to bude možné a budeme chtít, můžeme dětem zajistit cestovní pas a povolení k vycestování. Pak budeme moci vzít děti na společnou rodinnou dovolenou do České republiky, případně zajet za nimi na návštěvu na Ukrajinu. Již nyní můžeme připravit balíčky pro děti: potraviny, sladkost, něco na sebe, hračku – prostě něco pro radost.

Jedná se o 3 sourozence z rodiny Головей. Žijí s mámou na vesnici Remeta (Ремета, Визволення 6) – Zakarpatská oblast. Žijí v domku ve skromných podmínkách. Otec jim zemřel na konci roku 2023. Máma má problém s vysokým tlakem. Žije s nimi i babička a jediným jejich příjmem je její důchod.

*

Karolina - 15 let; mojí zálibou je jízda na kole, zaplétání copů, kosmetika, malování barvami, vaření jídla. Oblečení nosím velikosti 160 a nejlíp se mi chodí v botách velikosti 38-39. Narodiny slavím dne 20.8.2008.

*

Michajil - 14 let; Mojí zálibou je jízda na kole, poslech hudby. Oblečení nosím velikosti 175 a nejlíp se mi chodí v botách velikost 42-43. Narodiny slavím dne 3.10.2009.

Darina - 11 let; Mojí zálibou je jízda na kole, zpěv, tanec, děláni účesů a copů, malování, navlékání korálků. Oblečení nosím velikosti 143 a nejlíp se mi chodí v botách velikost 34-35. Narodiny slavím dne 16.10.2012.

*

Vedoucí projektu: Pavel Turoň,

Tel.: +420 776 566 950,

e-mail: mise.turon@seznam.cz

www.miseprozivot.cz

Rok 1872

(pokračování z minulého čísla)

Vyslaná komis k vyšetření tohoto sporu záležela ze Seniorátního výboru, t. j. důst. p. Seniora Jana Szepeszy, důst. p. Conseniora Jan Jurinky a p. Adolfa Pilečky, se. Kurátora. Na předvolání p. učitel přijda ze školy komisi té ptal se: „že zdaliž má ona právo jej tj. Učitele Bujáka k vyšetřování volati? Že on ji neuznává za své představené, atd.“ Zde mu dána odvěta: „Jak chce, ať činí; spor ten, že bude tak v přítomnosti jeho jak v nepřítomnosti vyšetřen a neuznáním komisy z svůj představ, že se zřekne také učitelstva co církevní učitel.“ Po čas vyšetřování vícekrátě chtěl utéct, ale vždy zůstal a setrval až do konce, protokol však nepodepsal. Na základě tohoto vyšetření byly od důst. Supp. učitelí Bujáku následující otázky k zodpovědění a sice do 14 dnů předloženy, kteréž co ultimatum svého bytí aneb nebytí učitelem církevním dle odpovědi považovati musí. *(Následují čtyři otázky v němčině na které učitel Buják odpověděl.)* Na otázky tyto učitel v

„ano“ odpověděl s dodatkem, že potud na církevní škole zůstane, a však on až do konce svého uchování ten starý Adam zůstal a nepokoj a rozhořčenost v církvi rozšiřoval. Den na to, t. j. 9ho prosince byla zde opět od c. k. okr. hejtmanství komis skrze vyšetření, zdaliž většina obce chce míti komunální školu čili nic. A představ obecní rady totiž pozůstávající z purkmistra Martin Barčák č. 24, pak Jana Křůpaly, radního č. 26 a Tomáše Siptáka radního č. 141 z návodu učitele žádal naproti církvi, aby ev. Škola s katolickou v obecní spojená byla, žádají a neznali co žádají. Na opětovanou žádost přišla komis, aby vše vyšetřila. Církev byla zastoupená farářem a presbyterstvem, obec představem obce a pak místní c. k. Školní radou. Církev se vyjádřila, že sobě školu církevní podržuje, že zákonu zapověditi chce usilovat, školu přistavit, učební síly rozmnožit a pak o právo veřejnosti zakončit. Že presbyterstvo zákonně pokračovalo viz zápisnici církevní o hromadních uzavřenostech zprávu dávající. Představ a školní výbor žádali obecní školu a za takovou dle žádosti jejich ř. kat. škola vyhlášena. Žáků načítáno až 44, kteří by do ní choditi měli, a však pozděj při vybírání školního platu se ukázalo, že jich ani 30 nebylo a proto co chybělo obec platiti musela. V roce

tomto založil se „farní fond“ z něhož by duchovní církve ev. Hošťalovské časem svým plat svůj peněžitý z úroků bráti mohl. Příčinu k tomu zavdalo množství vandrujících do Ameriky, jichžto podsíky, grunty a paseky z většiny na jinověřící odprodány byly, a proto na zabezpečení církve budoucnosti pomýšleno. Bůh žehnej počátek učiněný a přiveď je k žádoucímu cíli!

1873

V tomto roce dělaly se přípravy k stavení, resp. k rozšíření školy, aby se zákonu dosti učinilo. Cihly udělány a vypáleny 23.000. Duchovní chtěl, aby se na staré škole stavělo, však církevníci nechtěli pravice, že by se jim dítky pozlobiti mohli.

*Další část sborové kroniky
se opět pokusil přečíst Milan Michalík*

*

Farní sbor není jen soubor lidí se stejným poštovním směrovacím číslem, ale je to duchovní společenství soustředěné kolem Ježíše, dům modlitby, místo setkání s živým Bohem. Místem, kde člověk může najít konkrétní podporu a realizovat

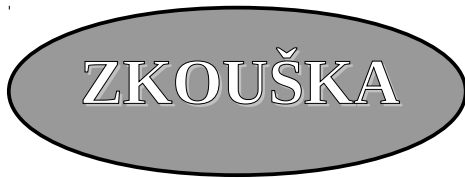
své talenty.

Farní sbor je konkrétní území, organizační jednotka církve, kde se dějí zásadní věci – je to místo setkání s Bohem a lidmi. Je to shromáždění, společenství lidí, kteří se setkávají a kteří se modlí v Duchu svatém skrze Ježíše Krista a jsou si vědomi vzájemné zodpovědnosti.

Fara, sborový dům, kostel je místo, kde přichází lidé nejen vyřídit náhlé nebo plánované události ale také a především místem společenství v jehož středu stojí Pán Ježíš a evangelium. Je to místo, kde Ho můžeme objevovat, kde se můžeme ponořit do Božího slova. Je to místo setkávání a prožívání Božího milosrdenství, kde se lidé mohou svěřit Pánu Bohu, a to ve všech svých záležitostech. A může přijít každý.

Štěpán Marosz

*

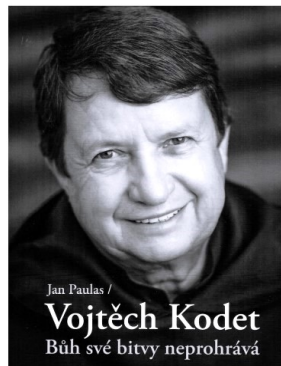

Chci se s vámi podělit o to co pro mně Pán Bůh učinil. Dne 9.9. jsem vykonával závěrečnou zkoušku pro řídičské oprávnění skupiny C. Mohl bych toho tady napsat hodně. Ale asi největší zásah Boha byl při jízdách, po celou dobu jakoby situ-

aci v městě někdo vedl a přesně v předstihu dával echo. Jednou z nejzajímavějších věcí bylo, že po celou dobu cvičných jízd nespadla z nebe ani kapka... až na zkoušce. Na tom není celkem nic divného, ale nějak předtím nebylo potřeba stěračů, a samozřejmě jejich ovládání. Začalo tedy pršet, a páka jak jsme zvyklí z osobních aut, tam prostě nebyla... a v této situaci se nechcete zrovna před komisařem ptát, kde je ona páka. Nicméně pohotový instruktor nenápadně mezi slovy v rozhovoru se zkoušejícím o dovolené (a otázkami, kterými ho bohatě zásoboval po celou dobu jízdy) upozornil na onen zázračný kroužek u blinkrů. Od té chvíle všechno probíhalo lehce. Výrazně oproti poslední jízdě, kdy na kruhovém objezdu, kde jsem se „zapomněl“ a zadními koly změnil polohu obrubníku, což instruktor komentoval slovy: „Děláte si srandu? V pondělí máte závěrečné jízdy.“

Po zaparkování ustal bohatý rozhovor mezi komisařem a instruktorem. „Za mně v pohodě“ prohlásili oba. Tak děkuju našemu nebeskému Otci, který mně po celou dobu kurzu a při závěrečné zkoušce provázel. Sláva Pánu.

Petr Kovář

Letos jsme si z dovolené přivezli knihu od P. Vojtěcha Kodeta - Bůh své bitvy neprohrává. Mnozí autora znáte; jedná se o římskokatolického kněze - karmelitána, který působí v rámci Duchovní obnovy v katolické církvi. Kdo sleduje televizi NOE, jistě jste se setkali s některou jeho promluvou v tzv. „Noční univerzitě“ např. z Katolických charismatických konferencí (KCHK) nyní z konferencí CHARIS.

V uvedené knize autor v obsáhlém knižním rozhovoru líčí svůj životní příběh, který sepsal Jan Paulas. Na obálce knihy je shrnuta charakteristika obsahu knihy. Postupně poznáváme předky Vojtěcha Kodeta, jeho dědečka, který prošel

ruským zajetím, otce, bývalého politického vězně a další členy rodiny. Vojtěch Kodet vzpomíná na dětství na venkově, hledání životní cesty – rozhodování pro studium teologie, poměry v litoměřickém semináři, jeho působení jako kněze i sledování ze strany StB, obnova kláštera v Kostelním Vydří nebo na svou službu exorcisty. V otevřeném dialogu líčí i nelehká období života a otevírá témata, která jsou pro něj důležitá: víra jako osobní vztah, odpuštění, uzdravení, umění rozlišování nebo život s Božím slovem. Své životní ohlédnutí rámuje také bohatou fotopřílohou a krátkými úvahami – monology.

Při čtení této knihy jsem si uvědomila, jak důležitá je rodina, ve které člověk vyrůstá a jak velmi právě vztahy v rodině Vojtěcha Kodeta ovlivnily v poznávání Boha jako milujícího otce. Při svém působení v začátcích služby jako kněze v 80. letech minulého století byl brzy překládán na různá působišť, protože pracoval hodně s mládeží, dostal od jednoho kněze důležitou radu: „Dělej, jako by ses neměl stěhovat.“ S tímto přístupem pracoval i když se setkával s nepochopením či protivností.

Pokud stojíte o povzbuzení pro svůj život, přečtěte si tuto knihu.

Jan Paulas / Vojtěch Kodet
- Bůh své bitvy neprohrává
Nnakladatelství Katolický týdeník
a Pavel Nebojsa – Doron, 2021, 2023

*

Eva Michalíková

Na letošním Unitedu v srpnu letošního roku na Vsetíně měl páteční večerní program známý kněz, učitel a vědec Marek Orko Vácha. Název jeho promluvy byl „Páté evangelium“ a mluvil o tom jak můžeme my, lidé křesťané, jednat ve svých životech a jaký to má důsledek na okolí. V Písmu máme čtyři zápisy evangelia Ježíše Krista, podle Matouše, Marka, Lukáše a Jana. Marek Vácha končil slovem o známém skladateli Johanu Sebastianu Bachovi, jeho díle a zvláště jeho skladbě, oratoriu „Mesiáš.“ Tato skladba byla pro své hudební vyjádření nazývána „pátým evangeliem.“ Na to Marek Vácha navázal tím, že náš život, naše mluvení a jednání nechť je takové, že je lidé kolem nás mohou číst jako evangelium, „*Páté evangelium.*“ *Že můžeme být „Pátým evangeliem.“*

Zaujalo mě to...

Milan Michalík

HOSPODÁŘSKÉ A FINANČNÍ ZÁLEŽITOSTI SBORU

SALÁR

Salár můžete zaplatit těmito způsoby:

1. **V hotovosti** - osobně po skončení bohoslužeb sestře pokladní Kamile Čevelové

2. **Bezhotovostně** – převodem na účet č. **112 734 180/0300**

- Variabilní symbol: vaše číslo popisné

- Zpráva pro příjemce: salár, vaše jméno a příjmení

3. **Bezhotovostně pomocí QR kódu**

- Doplňte částku

- Variabilní symbol: vaše číslo popisné

- Zpráva pro příjemce: salár, vaše jméno a příjmení

QR Platba

DAR SBORU

Kromě saláru je možné poskytnout sboru finanční dar k určitému účelu.

Jeho úhradu můžete provést následujícími způsoby:

1. **V hotovosti** - osobně po skončení

bohoslužeb sestře pokladní Kamile Čevelové

2. **Bezhotovostně** – převodem na účet č. **112 734 180/0300**

- Variabilní symbol: vaše číslo popisné

- Zpráva pro příjemce: dar, vaše jméno a příjmení

- Specifický symbol dle zvoleného účelu:

. 100 - dar pro mládež

. 200 - dar pro potřeby sboru

. 400 - dar na Jeronýmovu Jednotu

. Pokud nebude SS uveden, bude dar přijat pro potřeby sboru

3. **Bezhotovostně pomocí QR kódu**

- Doplňte částku

- Variabilní symbol: vaše číslo popisné

- Zpráva pro příjemce: salár, vaše jméno a příjmení

QR Platba

DAR NA REKONSTRUKCI SBOROVÉHO DOMU

1. **V hotovosti** – osobně po skončení bohoslužeb sestře pokladní Kamile Čevelové.

2. Bezhotovostně –
převodem na účet č.
2802044389/2010:

- Variabilní symbol:
vaše číslo popisné;
- Zpráva pro příjemce:
vaše jméno
a příjmení.

**3. Bezhotovostně – pomocí
QR kódu**

- Doplňte částku;
- Variabilní symbol:
vaše číslo popisné;
- Zpráva pro příjemce:
vaše jméno
a příjmení.

QR Platba

Uhrazené dary sboru je možné použít pro snížení daňového základu. Potvrzení vystavuje počátkem nového kalendářního roku na Vaši žádost (můžete zaslat e-mailem) sestra pokladní Kamila Čevelová, e-mail:

kamila.cevelova@seznam.cz

**Za zaplacení saláru a dalších darů
děkujeme.**

*„Každý ať dává podle toho, jak se
ve svém srdci předem rozhodl,
ne s nechutí ani z donucení; vždyť
radostného dárce miluje Bůh.“*

2. Kor. 9,7

Týdenní program sboru

pondělí

12.45 hodin – náboženství ve škole
(1. – 5. třída)

úterý

18.00 hodin – cvičení sborového
zpěvu

19.00 hodin – rozhovor nad Bibli

středa

17.00 hodin – biblická hodina v
Komunitním domě

19.00 hodin – modlitební setkání
žen (každý lichý týden)

čtvrtek

13.30 hodin – konfirmační příprava
dorost

17.00 hodin – cvičení dětského
pěveckého sboru „Notička“

pátek

18.00 hodin – mládež

sobota

17.30 hodin – staršovstvo (první
sobota v měsíci)

neděle

9.00 hodin – modlitební setkání

10.00 hodin – nedělní bohoslužby

10.00 hodin – nedělní škola

Podzimní program

- 20. října Den díkůčinění, rodinné
bohoslužby s VP v kostele
- 1. prosince – první adventní neděle
bohoslužby s VP v kostele

**Pastorační návštěvy podle
dohody s farářem sboru
Štěpánem Marozsem
Tel.: 739244679**